

Ládobogás

Lara és a szürke kanca

Első kötet

❧ KATHLEEN DUEY ❧

KATHLEEN DUEY

Ládobogás

Lara és a szürke kanca

Első kötet

Harmadik, változatlan utánnnyomás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

Írta: Kathleen Duey
A mű eredeti címe:
Hoofbeats – Lara and the Gray Mare,
Book One

Fordította: Szűr-Szabó Katalin
Borító © Robert Papp, 2004

Copyright © Kathleen Duey 2004
Ez a könyv a Puffin Booksszal, a Penguin Young Readers Group
divíziójával, a Penguin Group (USA) Inc. kiadó tagjával kötött
megállapodás alapján jelent meg.

ISBN 978 963 970 893 8

Nyolcéves kortól ajánljuk!

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Savanya Zsolt,
Gerencsér Gábor, Zsibrita László

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2018-ban
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye
nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymá-
solást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Gyermekkorom emlékeihez a lódobogás adja az aláfestő zenét: magányos reggeleken a köd tompította vágta, a Canal Roadon a barátok örömteli kocogása, júliusi délutánokon az egymérföldes lovaglás ritmikus, kongó patadobogása, a téli hó tompította dobaj, a vihar előli hajszál híján való menekülés tocsogó üteme. Ezt a könyvet drága barátaimnak, gyermekkorom lovainak ajánlom: Bucknak, Gingernek, Steve-nek és Cherokee Starnak.

Köszönet mindnyájatoknak.

I. fejezet

*A lány, aki kora reggelente megáll mellettem,
marokszám hozza az árpát, és halk hangon suttog
nekem. Örülök, hogy nem kell az üvöltöző férfiak
közelében lennem, éreznem a harag és a vér
csípős szagát.*

- Larach! - kiabálta Fallon a napkelte előtti félhomályból. - Lara O'Marchach!

A hangjától a halottak is felébredtek volna.

Eszemben sem volt válaszolni.

Nem vagyok bolond. Különben is elindultam már, hogy megnézzem, megellett-e már a szürke kanca. Hangtalanul, mint az egér, oldalra surrantam, és elbújtam a kapu melletti öreg tölgy alatt sűrűsödő árnyékban.

Fallon a nagynéném; tizennégy éves, és még nincs férjnél.

Öt évvel idősebb nálam, és félek tőle.

A hangja olyan élesen csikorog, mint a kés a kövön, ha félresiklik.

Megvallom, világéletemben tartottam a nagynénémemtől, mert mindig alávalóan bánt velem. És a fivéreimmal is, amikor még kicsik voltak. Van-e még okom, hogy rettegek tőle? Mondjuk még egy: amíg elég nagy nem lettem, hogy túljárhassak az eszén, gyakran lopta el a

vacsorámat, és aztán hazudott. És néha még most is többet vesz el, mint amennyi járna neki.

Naplementekor, amikor kezdődik az új nap, Fallon szívesen kiáll oda, ahonnan látni a tenger távoli csillogását. Csípőre tett kézzel áll, és ha tehetné, veszekedést provokálna a közeledő éjszakával. Végtére is apám húga, egyforma a vérmérsékletük.

Anyám szerint apám most, huszonkilenc évesen sokkal higgadtabb, mint tizenhat évesen volt, amikor összeházasodtak. A rokonaink szeretik és félik is apámat. És nem csak ők, hanem a *tuath*-ban mindenki.

Én is.

Az öregek azt mesélik, hogy a nagyapámat csak rettegték, így arra gondolok, hogy mi, O'Marchachok idővel egyre jobbak leszünk.

- Lara?

Á! Fallon már szelídebben hívott, de nem mentem lépre.

Még mélyebbre húzódtam a tölgy lehajló ágai alá. Fallon jól tudta, hogy ilyen korán hol keressen. Hajnalban mindig eljártam beszélgetni a szürke kancához. Most már egészen felgyógyult. Hosszú időbe telt.

A szürke igazi szépség volt, magasabb és kecsesebb, mint bármely ló, akit ismertem. Apám a legutóbbi távollétekor úgy talált rá, hogy szabadon legelt; volt rajta zabla, aminek elszakadt a nyakszíja, az egyik gyeplőt a földön vonszolta, és a mellső lábán seb volt. Az állkapcsán égésnyom látszott, olyan furcsa alakú, ami nem lehetett véletlen. Melyik *tuath* jelöli meg égetett billoggal a lovait?

Apám úgy sejtette, hogy a ló csatában szakadhatott el a tulajdonosától. Hazavezette a sántító lovat, én meg mindennap ápoltam. Zuzmót és zsászt szedtem, hogy betömjem a sebet, míg össze nem forr.

Akkor kezdődtek a szürke kancánál tett látogatásaim.

A munkámtól nem vehettem el az időt, ezért kevesebbet aludtam, és kisettenkedtem a házból, hogy a ló mellett állhassak a sötétben, és halkán suttozjak neki, hogy tudja, nincs egyedül. Éreztem, hogy jobb kedvre derül tőle. Jobb lett az étvágya, és gyógyulni kezdett...

Az apám sosem köszönte meg, hogy meggyógyítottam a lovat. De nagyon örült, amikor megtudta, hogy a ló csikót vár. Én amikor erre rájöttem, beleszédültem az örömbé.

A lányoknak nem lehet lovuk. De mivel megmentettem a kancát, és olyan gondosan ápoltam, reméltem, hogy az apám elgondolkodik rajta, hogy nekem adja a csikót, amikor majd hazajön abból a csatából, amit éppen vív. Rá is akartam beszélni.

- Lara!

Fallon kiáltása szétugrasztotta a gondolataimat, és amikor elment előttem, és kinyitotta a kaput, hogy bemenjen a *rath*-ba, olyan moccanatlanul álltam, mint egy nyúl a farkas útjában. Bent még háromszor kiáltotta a nevemet, aztán kijött.

Hallottam a kancák nyugtalan ficánkolását, ahogy a földből döngölt, kerek falakon belül álltak; Fallon megjelenése megijesztette őket. Megismertem a szürke

kanca éles, szelíd nyihogását. Ha Fallon nem adja fel, kénytelen leszek úgy kezdeni a napi munkát, hogy nem látogatom meg a kancát, gondoltam.

Hosszan kifújtam a levegőt, amikor Fallon visszafelé jövet elment előttem, és a házunk felé indult. Tudtam, miért mérges, de semmit sem tehettem ellene. A hátamat a külső agyagfalnak támasztottam, és megpróbáltam kitalálni, mit tegyek. Nagyon szerettem volna látni a szürkét, de félttem, hogy Fallon visszajön, és ott talál a *rath*-ban.

A *rath* fala csak annyi, hogy két körben hatalmas földhalmokat döngöltek el, amelyekben két szekér szélességben nyílást vágtak, hogy az emberek bejárhassanak; itt vannak a kapuk.

Éjjel a kancákat bent tartjuk a falak között. Napközben a fiúk kiterelik őket legelni. Nem hagyják, hogy segítsék. Nem vagyok fiú.

Az apám úgy tartja, ritka, hogy egy *rath*-nak két fala legyen. Általában csak egy van. Az apám már csaknem Dublinig elment, majd vissza, és csak egyszer látott a miénkhez hasonlót. Talán azok, akik régen építették őket, bővebb termést takarítottak be, mint mások. Talán volt erejük éveken át ásni és a földet halomba rakni.

A hatalmas földhalmokon belül, négy kis kerek tehénistállót leszámítva – amelyekről az apám azt állítja, hogy egykor házak voltak –, a föld tágas és szabad. Ha esik, ide állnak be az állataink.

Megborzongtam, összébb húztam magamon a gyapjúköpenyemet, és lejjebb húzkodtam a vastag anyagot, hogy a karomat is takarja. A barna gyapjuszövet puhább

lett a viseléstől. Végre magunk mögött tudtuk a *Gam* utolsó hideg napjait. Alig vártam, hogy lássam a napot az után, hogy az embereket és az állatokat átjárta a nedvesség, és reszkettek a hidegtől.

Fallon olyan sokáig nem szólongatott, hogy már reménykedni kezdtem, bár túlságosan is jól ismertem, hogy tudjam, nem adja fel egykönnyen. Elmúlt egy perc, aztán kettő. A csend csodálatos volt, a reggeli égbolt színe sötétszürkéről halványszürkére fakult. De nem csapott be. Tudta, hogy elbújtam, s most megpróbál valami fortéllyal rávenni, hogy előbújjak.

Ezért aztán maradtam, ahol voltam.

Felnéztem inkább a szürke égre. Korábban napos és tiszta volt az idő, és reméltem, hogy ismét felhőtlen napra virradunk. Nem sokáig morfondírozhattam az égen, mert halk, settenkedő lépteket hallottam az ösvényen. Letérdeltem, aztán mozdulatlaná dermedtem.

Fallon elment mellettem; tisztán kivettem az alakját a félhomályban. Megkerülte a *rath*-ot a külső földfal mentén, majd elindult a patak felé. Ott kezdett el újra kiabálni. A tehenekig hallottam a kiabálását, aztán változott az irány, és tudtam, hogy megint visszafelé indult.

Biztos csak olyan messze ment, hogy megnézzem, nem gyújtottam-e gyertyát a fejóházban, és nem kezdtem-e korán a munkámat. Bebinn, Gerroc és én mindig a többiek előtt keltünk, mert fejnünk kellett. De az idén nem telt sok időbe a fejs. Az a néhány tehén, akiket olyan későn fedeztek, hogy télen szülessen a borjújuk,

kezdtek egyre kevesebb tejet adni. És olyan szelídek voltak, hogy össze sem kellett béklyóznunk a mellső lábukat, hogy nyugton maradjanak.

Bebinn és Gerroc a legkülönfélébb munkákban segítettek. Olyanok voltunk, mint a testvérek: korban közel voltunk egymáshoz.

- LARA!

Megborzongtam a kiáltás hallatán. Fallon visszafelé tartott a hegyorom felé. Tisztában voltam vele, miért haragszik rám. Öt nap után úgy döntött, hogy kifésüli az összegubancolódott haját. Ennyi az egész.

Magnus nem akarta tönkretenni Fallon ívelt agancsfésűjét, mégis így esett. Magnus a kis unokaöcsém, Gerroc legkisebb testvére.

Magnus anélkül, hogy elkérte volna, öt napja játszani kezdett a fésűvel, és ott ejtette el, ahol az egyik kutya felkaphatta, és elfuthatott vele. Mire visszaszerezte, a fésű eltört.

A kutyák persze megrágják a csontot. Így diktálja az ösztönük, és joguk is van hozzá. Honnan tudta volna a kutya, hogy ezt az agancsot gondosan fűrészelték le, és a finom, egymáshoz közel álló fogak ilyen törékenyek lesznek?

Sajnos, ez nem volt hétköznapi fésű. A nagyanyámé volt, Fallon és az apám anyjáié. A nagyanyám halála után Fallonhoz került, amikor még annyi idős sem volt, hogy egyedül használja.

Tudtam, milyen nagy becsben tartja.

Tudtam, hogy egész egyszerűen fontosabb neki, mint az, hogy ki törte össze. És ezt Magnus is tudta.

Az esti fejésből visszajövet én találtam rá a nagy halom ocsú mögött Magnusra, aki keservesen sírt. A frissen kikelt legyek a rothadó trágya és a kupacba rakott tavalyi kukoricaszárak körül zümmögtek. Magnus görcsösen szorongatta kis markában a törött fésűt.

Nem tudtam, mit tegyek; gondosan megmostuk, és visszatettük Fallon fadobozába. Reménykedtem, hogy majd arra gondol, hátha ő repesztette el úgy, hogy észre sem vette.

Fallon mindig is szívesen hárította másra a felelőséget. És kétségtelenül azt gondolta, hogy én tettem. Ejj, végtére is nem baj: inkább én, mint a szegény kis Magnus. Fallon nagyon dühös volt. A kis Magnusnak igazán nem hiányzott, hogy a fülénél fogva rángassa, és a sovány kis hátát püfölje. Nem mintha én élvezném a verést, de túléltem máskor is, nem is egyszer, és nem olyan szörnyű, mint amilyennek hangzik. Nagyobb vagyok, és sokáig már nem verhet.

A kis Magnus sántított. Még alig totyogott, amikor becsámborgott a marhák közé, és egy tehén rálépett a lábára. A sérült lába csámpásan gyógyult össze, és egy életre sánta maradt. De még így is derűs volt, keményen dolgozott, és úgy énekelt, mint egy madár. Nagyon szerettem. És nem csak én. Csak Fallon viseltetett ellenszenvvel iránta. Miközben közeledő lépteire füleltem, arra gondoltam, vajon Fallon kedvel-e valakit. Képtelen voltam bárkit is találni, aki kedveli. Még az apám, aki a tulajdon testvérbátyja, ő is csak egy darabig tűrte, mielőtt valami ürüggyel hátat fordított neki.

Azt mondta, hogy Fallon az apjára emlékezteti hirtelen haragjával, állandó harci kedvével. És hozzátette, nagy kár, hogy Fallon nem született férfinak, hogy kardot és íjat ragadjon, és csatába lovagoljon. Egy azonban világos volt: sosem fűlt a foga a fonáshoz vagy a szövéshez, az őrléshez, a kenyérsütéshez vagy a többi olyan munkához, amivel a lányok és az asszonyok napról napra megbirkóztak. Többnyire a csupasz karján feltűrt ruhaujjal és fiúsan felhúzott szoknyában lehetett látni. Szeretett úgy dolgozni, hogy a hosszú szoknya ne akadályozza a mozgásban.

Resteltem, de igaz, hogy minden este azért könyörögtem a régiekhez és a szentekhez, hogy egy nap egy férfi legyen annyira ostoba, hogy elvegye Fallont, és elvigye tőlünk.

Ahogy ott álltam a hajnali szürkületben, egyet biztosan tudtam: ez nem ma lesz. Fallon megint a közelben járt, a nevemet bömbölte, és a *rath* ívelt fala mentén a kapuk felé haladt. Megmerevedtem. Ideje döntenem, gondoltam, különben nem mozdulok innen, és Bebinn meg Gerroc a keresésemre indulnak. Máskor előléptem volna, hogy Fallon rám találjon, hadd essek túl rajta.

De ezen a reggelen a sors, a szerencse és az isteni gondviselés folytán nem tettem. Még elég messze volt, és nem látott meg a tölgy ágainak sötétjében, ezért felkaptam a szoknyámat, a derekam köré tekertem, és felkapaszkodtam az erős, külső földfalra. Egy másodperccel később már le is huppantam a fal túloldalán a mély árokba, ami a külső és a belső falat elválasztotta

egymástól. Talpra érkeztem, aztán oldalra dőltem, és nagyot nyekkentem a hátamon.

Egy hosszú pillanatig nem mozdultam, csak bámultam fel az égre. A két fal közötti hely, amit mélyre ástak, hogy annyi föld szabaduljon fel, hogy magasra rakhassák a falat, varázslatos volt, ezt mindenki tudta. Vesztély leleselkedett arra, aki a tündérek lakhelyére bemerészkedett.

Felálltam, a lábam kicsit remegett. Megragadtam a szoknyámat, és előrehúztam, hogy lássam, mennyire piszkoltam össze. A legjobb ruhámat viseltem, amit még nem nőttem ki. Még bő volt, a bokáig ért, a ruhaujj az ujjaim hegyéig takarta a karomat.

A félhomályban csak azt éreztem, hogy a ruhám nyirkos és földes lett. Legalább nem szakítottam el! Az anyám talán észre sem veszi az új foltokat, ha kimosom a patakban, aztán nedvesen magamra húzom, és megvárom, hogy megszáradjon rajtam.

A gyapjúköpeny, amit összehúztam magamon, csak kicsit sározódott össze. Inkább a fenekemre estem, nem a hátamra. Az anyám nem volt bolond. A köpenyemhez használt gyapjút halványbarnára festette, hogy jól menjen a ruhám barna színéhez, és egyiken se látszódjék a piszok.

Lehúzkodtam a szoknyámat, és a vállamon feljebb húztam a köpenyt. Furcsa érzés volt a két körkörös fal közötti árokban állni. Tíz-tizenkét napja még szakadt az eső. Akkor zubogott a víz a falak közti árokban, a hangját is hallani lehetett, ahogy átszivárgott a falakon, és lassan elfolyt.

- Lara! - Fallon hangja rekedt volt a dühtől. Megrándult az arcom, bár tudtam, hogy nem láthat át a magas földfal fölött, és meg sem fordul a fejében, hogy van bennem annyi bátorság, hogy előre menekülve a tündérekkel is fel merjem venni a harcot. Mindenki tudta, hogy gyerekek szoktak eltűnni az árokban, a tündérek viszik el őket, és soha többé nem kerülnek elő.

A mesék igazak lehetnek, de az is igaz, hogy aznap reggel jobban féltem Fallontól, mint a tündérektől.

- Hol vagy, Lara?

Lassan elindultam a *rath* meggömbülő fala mentén, és igyekeztem távolodni tőle. A kezemet végigcsúsztattam a falon, a fű és a moha csiklandozta az ujjaimat. A *tuath*-ban élő férfiak tavaly nyáron megjavították a külső falat: kiásták, ahol meglazult az esőtől, és újrადöngölték. A foltokat egy darabig könnyű volt észrevenni. Az esős évszak végére a foltokat eltüntette a növényzet.

Zöld: rájöttem, hogy meg tudom különböztetni a színeket, tehát lassan feljön a nap. Fallonnak elég, ha távolról meglát, és tudni fogja, hogy nem jelentkeztem a hívására. Biztosra vettem, hogy ettől őrzöngő düh vesz majd erőt rajta. Még mindig hallottam, ahogy a csupasz faágakhoz beszél.

- Tudom, hogy fent vagy azon az ágon, Lara - morogta.
- Gyere le, de tüstént!

Remegve és rémülten eredtem futásnak, és reméltem, hogy nem hallja a dobogásomat, és még annyi ideig beszél a csupasz faágakhoz, amíg a túloldalon átkapaszkodok a falon. Ha sikerül megkerülnöm az

óriási kört, azután átmásznom a tetején és bejutnom az erdőbe, megint elrejtőzhetek.

Azután pedig elég csak várnom. Bebinn és Gerroc hamarosan idejönnek a fejőházba. Egy órán belül a többi nő is munkához lát. Ha addig el tudok rejtőzni, Fallont legalább erre a napra feltartóztathatom.

Még sosem esett nekem olyankor, ha más is látta.

Úgy véltem, ennek elsősorban az apám az oka: ő volt a *ri*-nk, a *tuath*-unk ura és parancsolója. Fallonnak a bátyja volt, ez igaz, de én apám lánya voltam, és egy nap majd az egyik bátyám kerül apám helyére. Fergant és Triant már kiadták egy másik *tuath*-hoz a tenger mellé, hogy mesterséget tanuljanak. De amint felnőnek, hazatérnek. És akkor nem mer majd zsarnokoskodni felettük, ahogy felettem sem.

Futás közben szárnyakat adott a remény és a félelem, és lassan mosolyogni kezdtem, hittem, hogy elmenekülhetek, ám ekkor a lábujjam beleakadt valami keménybe, ami hús volt és egyenes, se nem szikla, se fű, se fa.

Esetlenül megbotlottam, és megtorpantam, mert arra gondoltam, hogy valami csont, vagy ha nagyon nagy szerencsém van, egy fésű. Az anyám is találta az övét, és csodálatos volt: jávorszarvas agancsából készítették, és csomókból font mintát véstek rá.

Izgatott voltam, mert azt reméltem, hogy a szentek vagy a tündérek megszánták hevesen dobogó szívemet, és egy szép fésűt vetettek az utamba, amivel pótolhatom Fallon repedt fésűjét. Ásni kezdtem a földben. Gyapjúköpenyemben megtöröltem a felvett tárgyat. Nem fésű volt.

Elállt a lélegzetem: egy tökéletesen tojásdad alakú aranyformát láttam, és benne egy ló alakját, amit ugyanebből a tiszta fémből kovácsoltak. Az apró ló futott, a sörénye és a farka lobogott a szélben. A lapra visszahajtottak egy kiélesített drótot, mely egy arany körbe akadt be.

A szerencsémén mosolyogva néztem le rá. Mennyi ideje heverhetett itt? Talán egy régi királynőé lehetett. A kis melltűt egy sima vászonruhára vagy egy előkelő selyemruhára szánták. Finom dísz volt, ami inkább illett egy igazi nemesember lányához, mint hozzám. Az apám csak a mi *tuath*-unk, és nem egy tucatnyi fölött uralkodott, nem volt kastélya, vagy több klánból álló hadserege. Semmilyen aranytárgyunk nem volt.

- Lara? - Fallon nem jött közelebb, és még mindig a tölgyfaágak felé kiabált; elég világos volt ahhoz, hogy lássa, nem vagyok odafent.

Fallon egy szempillantás alatt elvinné tőlem az arany melltűt, ha valaha is megpillantaná. Ujjhegyemet végighúztam a melltű szélén, aztán ajkamhoz emeltem, hogy érezzem a fém hűvösségét. Megborzongtam, és a gyapjúköpenyem belső oldalára, a vállamra tűztem fel a melltűt, a bőröm közelébe, aztán átmásztam az istálló túlsó végében a földfalon. Onnan aztán futásnak eredtem az erdő felé.

II. fejezet

*Nyugtalan vagyok, a többiektől távolabb legelé-
szem, amikor a fiúk mindennap kiengednek. Furcsa
érzés gyötör, éberem figyelek. Megriasztanak a felém
repülő madarak vagy a fűben zümmögő méhek.*

*Talán azzal a csikóval függ össze,
akit a testemben őrzök.*

Aznap sikerült elszöknöm Fallon elől: Bebinn-nel és Gerrockal takarítottuk ki a kis ólat, ahol anyám a csirkéit tartja. Az orrunkat befogva, nevetve vittük le a trágyát a felszántott ugarra.

Bebinn haja olyan, mint egy rozsdaszínű felhő. Ha úgy éri a fény, olyan, mint egy sárga fénykör, ha izzad, nedves nádként tapad a fejére. A tündérektől kaphatta a haját, mert nekünk, többieknek barna a hajunk, súlyosan hullik a hátunkra.

Munka közben énekelni szoktunk, a régi dalok szavait más sorrendben mondjuk, amíg az idősebb asszonyok rosszállóan ránk nem néznek, és a nyelvükkel nem csettintenek. Bolondozunk és ugratjuk egymást, aztán hangosan nevetünk. Gerroc olyan csilingelőn nevet, hogy akár egy vihart is megfutamít. Hiszem, hogy a szentek, a tündérek és a régi istenek adták mellém ezt a két lányt, hogy kárpótoljanak Fallonért.

Bebinn úgy tett, mintha Szent Brigitta volna, aki kenyeret oszt a szegényeknek, és nem egy olyan lány, aki csirketrágyát hajigál vasvillával a csupasz földön.

Gerroc úgy tudott nevetni, hogy néha attól félttem, megfullad.

Bebinn mindenkit megnevetett.

Vékonyan elterítettük a trágyát ott, ahol az őszi búza termett. A férfiak majd később beszántják a trágyát és a töreket, hogy lassan elrohadjanak a földben a következő évig. A vetésre előkészített földek tavaly is ugyanígy pihentek.

- Vajon milyen lehet egy teljes évig pihenni? - tűnődtem fennhangon, miközben felfelé baktattunk a domboldalon.

Bebinn és Gerroc rám bámultak, aztán Bebinn mosolyogni kezdett, aztán a nevetés átragadt Gerrocra is, és pillanatokon belül úgy nevettek mindketten, hogy kivörösödött az arcuk. A pihenést egyikünk sem tudta elképzelni.

- Keményen dolgozunk a hegyi legelőkön - mondta Bebinn, amikor levonszoltuk a dombon az újabb trágyarakományt.

- Milyen furcsa lesz másutt lenni, és nem itt - jegyeztem meg. Elhallgattunk, és tudtam, hogy izgalom és félelem keveréke tölti el őket is, ahogy engem.

Aznap este elkerültem Fallon haragját, mert mindig az anyám közelében maradtam. Másnap reggel úgy tettem, mintha kicsit elaludnék, és csak résnyire nyitottam ki a szememet, úgy néztem, ahogy Fallon

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sötét tekintettel méreget összevont szemöldöke alól, mielőtt elmegy.

Amint kitette a lábát, felkeltem. A gyomromat marta az éhség. Szinte minden reggel így ment, és tudtam, hogy részben az éhség okozza Fallon fésű miatti dühkitöréseit. Csaknem állandóan éhes volt, ahogy mi is. Közülünk senki sem evett eleget az évnek ebben a szakában, és ennél csak rosszabb lesz, mielőtt javulna a helyzet.

*Imbolc*tól, február első napjától *Beltaine*-ig, május első napjáig úgy éltünk, hogy már elfogyott a téli tartalékunk, és még nem volt friss élelmünk. A bárányok hamarabb születtek, mint a borjak, vagyis a juhok adtak tejet, de jóval kevesebbet, mint később a tehének.

Voltak rossz éveink, és ez is közéjük tartozott. Az apám szinte az egész múlt nyarat harccal töltötte, aztán nem sokkal *Imbolc* megünneplése után ismét elment, miután átvitte Szent Brigittát a *tuath*-on.

Természetesen Brigittát nem lehetett látni, mert csak a szelleme volt nálunk, de kint hagytunk számára tárgyakat, amiket megáldhatott. Az anyám kint hagyta a legnagyobb vas levesesfazekát, ahogy máskor is tette. Én kivettem az orsómat, mert azt reméltem, gyorsabban tudok fonni, hogy kevesebb időt kelljen olyan munkákkal töltenem, amiket utálok.

Miután elment az apám és vele az emberei, csak néhány idősebb férfi és fiatal fiú maradt itt, hogy vadásszanak nekünk. Így aztán kevés volt a hús, és az apám engedélye nélkül nem mertünk sok marhát levágni. Amint megettük a kétéves bikákat, a tavalyi zabon és kemény sajton éltünk. Ebből sem volt sok, és